ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 6ης Απριλίου 2006 *

Στην υπόθεση C-428/04,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 6 Οκτωβρίου 2004,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη N. Yerrell και τον H. Kreppel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Δημοκρατίας της Αυστρίας, εκπροσωπούμενης από την C. Pesendorfer,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský, S. von Bahr, A. Borg Barthet και A. Ó Caoimh (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Οκτωβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι:

— παραλείποντας να θεσπίσει, παρά τη λήξη της ταχθείσας προσθεμίας, τον νόμο για την υπηρεσιακή κατάσταση των διδασκόντων στα Länder (Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz, BGBl. I, 69/2004, στο εξής: LDG), τον νόμο για την ασφάλιση των δημοσίων υπαλλήλων από ασθένεια και ατυχήματα (Beamten-,

Kranken- und Unfallversicherungsgesetz, BGBl. 200/1967, στο εξής: B-KUVG) και τον γενικό νόμο περί κοινωνικής ασφαλίσεως (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, στο εξής: ASVG), με τους οποίους επρόκειτο να μεταφερθεί στο αυστριακό δίκαιο η οδηγία 89/391/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων για την προώθηση της βελτίωσης της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων κατά την εργασία (ΕΕ L 183, σ. 1, στο εξής: οδηγία), ή, σε περίπτωση που οι νόμοι αυτοί θεσπίστηκαν εν τω μεταξύ, παραλείποντας να τους ανακοινώσει στην Επιτροπή·

— παραλείποντας να προβεί στη μεταφορά ή έχοντας προβεί σε ελλιπή μόνο μεταφορά στο αυστριακό δίκαιο των άρθρων 2, παράγραφος 1, για τους καθηγητές της υποχρεωτικής εκπαιδεύσεως στο Τυρόλο, 7, παράγραφος 3, 8, παράγραφος 2, 11, παράγραφος 2, 12, παράγραφος 4, και 13, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, της οδηγίας,

η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις ως άνω διατάξεις, καθώς και από το άρθρο 18 της οδηγίας αυτής.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

2 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε όλους τους δημόσιους ή ιδιωτικούς τομείς δραστηριοτήτων (βιομηχανικές, γεωργικές, εμπορικές, διοικητικές, εκπαιδευτικές, πολιτιστικές δραστηριότητες, δραστηριότητες παροχής υπηρεσιών, αναψυχής κλπ.).»

3 Το άρθρο 7 της οδηγίας, με τίτλο «Υπηρεσίες προστασίας και πρόληψης», ορίζει τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των υποχρεώσεων που αναφέρονται στα άρθρα 5 και 6, ο εργοδότης ορίζει έναν ή περισσότερους εργαζομένους, ασχολούμενους με τις δραστηριότητες προστασίας και πρόληψης των επαγγελματικών κινδύνων της επιχείρησης ή/και της εγκατάστασης.

[...]

3. Εάν οι διαθέσιμες δυνατότητες μέσα στην επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση δεν είναι επαρκείς για την οργάνωση των εν λόγω δραστηριοτήτων προστασίας και πρόληψης, ο εργοδότης πρέπει να απευθύνεται σε αρμόδιες υπηρεσίες ή άτομα εκτός της επιχείρησης ή/και της εγκατάστασης.

[...]

7. Τα κράτη μέλη μπορούν να ορίζουν, ανάλογα με τη φύση των δραστηριοτήτων και το μέγεθος της επιχείρησης ή εγκατάστασης, τις κατηγορίες των επιχειρήσεων ή εγκαταστάσεων στις οποίες ο εργοδότης, εφόσον διαθέτει τις αναγκαίες ικανότητες, μπορεί να αναλάβει ο ίδιος την υποχρέωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1.

[...]»

4 Το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας έχει ως εξής:

«1. Ο εργοδότης οφείλει:

— να λαμβάνει, όσον αφορά τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους, τα αναγκαία μέτρα, τα οποία θα είναι προσαρμοσμένα στο μέγεθος και στη φύση των δραστηριοτήτων της επιχείρησης ή/και της εγκατάστασης και θα λαμβάνουν υπόψη τα άλλα πρόσωπα που είναι παρόντα,

και

— να οργανώνει τις αναγκαίες σχέσεις με εξωτερικές υπηρεσίες, ιδίως όσον αφορά τις πρώτες βοήθειες, την επείγουσα ιατρική περίθαλψη, τη διάσωση και την πυρασφάλεια.

2. Κατ' εφαρμογή της παραγράφου 1, ο εργοδότης πρέπει μεταξύ των άλλων να ορίζει τους εργαζομένους που είναι υπεύθυνοι για την εφαρμογή των μέτρων που αφορούν τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους.

Αυτοί οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν λάβει κατάλληλη κατάρτιση, να είναι επαρκείς σε αριθμό και να τίθεται στη διάθεσή τους το κατάλληλο υλικό, ανάλογα με το μέγεθος ή/και τους ειδικούς κινδύνους της επιχείρησης ή/και της εγκατάστασης.»

5 Το άρθρο 10 της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«1. Ο εργοδότης λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου οι εργαζόμενοι ή/και οι αντιπρόσωποί τους στην επιχείρηση ή/και στην εγκατάσταση να λαμβάνουν, σύμφωνα με τις εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές, οι οποίες μπορούν να λαμβάνουν ειδικότερα υπόψη το μέγεθος της επιχείρησης ή/και εγκατάστασης, όλες τις απαραίτητες πληροφορίες όσον αφορά:

α) τους κινδύνους για την ασφάλεια και την υγεία, καθώς και τα μέτρα και τις δραστηριότητες προστασίας και πρόληψης που αφορούν είτε την επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση εν γένει, είτε κάθε είδος θέσης εργασίας ή/και καθηκόντων·

β) τα μέτρα που λαμβάνονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 2.

2. Ο εργοδότης λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου οι εργοδότες των εργαζομένων των εξωτερικών επιχειρήσεων ή/και εγκαταστάσεων που παρεμβαίνουν στην επιχείρηση ή την εγκατάστασή του να λαμβάνουν, σύμφωνα με τις εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές, τις κατάλληλες πληροφορίες, όσον αφορά τα σημεία που αναφέρονται στην παράγραφο 1, στοιχεία α΄ και β΄, που προορίζονται για τους εν λόγω εργαζομένους.

3. Ο εργοδότης λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα ώστε οι εργαζόμενοι που εκτελούν ειδικά καθήκοντα στον τομέα της προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων ή οι αντιπρόσωποι των εργαζομένων που εκτελούν παρόμοια

καθήκοντα, να έχουν πρόσβαση, για τη διεκπεραίωση των καθηκόντων τους και σύμφωνα με τις εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές:

α) στην εκτίμηση των κινδύνων και των μέτρων προστασίας που προβλέπονται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄,

β) στον κατάλογο και τις εκθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχεία γ΄ και δ΄,

γ) στις πληροφορίες που προέρχονται τόσο από τις δραστηριότητες προστασίας και πρόληψης όσο και από τις υπηρεσίες επιθεώρησης και τους αρμόδιους για την ασφάλεια και την υγεία οργανισμούς.»

6 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Οι εργαζόμενοι ή οι εκπρόσωποί τους, οι οποίοι εκτελούν ειδικά καθήκοντα για την προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων, συμμετέχουν κατά τρόπο ισόρροπο και σύμφωνα με τις εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές, ή ζητείται η γνώμη τους από τον εργοδότη εκ των προτέρων και εγκαίρως όσον αφορά:

[...]

β) τον καθορισμό των εργαζομένων που προβλέπονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, και στο άρθρο 8, παράγραφος 2, καθώς και τις δραστηριότητες που προβλέπονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1,

γ) τις πληροφορίες που προβλέπονται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, και στο άρθρο 10,

δ) την προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 3, ενδεχομένη προσφυγή σε εξωτερικές ως προς την επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση αρμόδιες υπηρεσίες ή άτομα,

[...]»

7 Σύμφωνα με το άρθρο 13 της οδηγίας:

«1. Αποτελεί ευθύνη του κάθε εργαζομένου να φροντίζει ανάλογα με τις δυνατότητές του, για την ασφάλεια και την υγεία του, καθώς και για την ασφάλεια και την υγεία των άλλων ατόμων που επηρεάζονται από τις πράξεις ή παραλείψεις του κατά την εργασία σύμφωνα με την εκπαίδευσή του και τις κατάλληλες οδηγίες του εργοδότη του.

2. Για την υλοποίηση αυτών των στόχων, οι εργαζόμενοι οφείλουν ειδικότερα, σύμφωνα με την εκπαίδευσή τους και τις κατάλληλες οδηγίες του εργοδότη τους:

α) να χρησιμοποιούν σωστά τις μηχανές, τις συσκευές, τα εργαλεία, τις επικίνδυνες ουσίες, τα μεταφορικά και άλλα μέσα·

β) να χρησιμοποιούν σωστά τον ατομικό προστατευτικό εξοπλισμό που τίθεται στη διάθεσή τους και, μετά τη χρήση, να τον τακτοποιούν στη θέση του·

[...]»

8 Σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη όφειλαν να θέσουν σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την οδηγία το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 1992 και να ενημερώσουν αμέσως σχετικώς την Επιτροπή.

Η εθνική νομοθεσία

9 Η οδηγία μεταφέρθηκε στο αυστριακό δίκαιο κυρίως με τον ομοσπονδιακό νόμο για την ασφάλεια και την υγεία στην εργασία [Bundesgesetz über Sicherheit und Gesundheitsschutz bei der Arbeit (ArbeitnehmerInnenschutzgesetz), όπως δημοσιεύτηκε στο BGBl. I, 159/2001, στο εξής: ASchG].

10 Το άρθρο 11 του ASchG έχει ως εξής:

«[...]

(5) Οι υπεύθυνοι για την ασφάλεια πρέπει να ενημερώνονται εκ των προτέρων για τον ορισμό και την παύση των αρμόδιων για την ασφάλεια προσώπων, των γιατρών εργασίας, καθώς και των προσώπων που είναι υπεύθυνα για την παροχή πρώτων

βοηθειών, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους. Η προβλεπόμενη ανάθεση καθηκόντων ή παύση πρέπει να αποτελεί αντικείμενο διαβουλεύσεως με τους υπεύθυνους για την ασφάλεια, εκτός εάν υπάρχουν όργανα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων ή αν η ανάθεση καθηκόντων ή η παύση αποφασίστηκε στο πλαίσιο της επιτροπής για την προστασία των εργαζομένων.

(6) Αν δεν υπάρχει όργανο εκπροσωπήσεως των εργαζομένων, οι εργοδότες υποχρεούνται:

1. να διαβουλεύονται με τους υπεύθυνους για την ασφάλεια κατά τον σχεδιασμό και την εισαγωγή νέων τεχνολογιών, σχετικά με τις συνέπειες στην ασφάλεια και την υγεία των εργαζομένων, οι οποίες συνδέονται με την επιλογή του εξοπλισμού ή των ουσιών, με την οργάνωση των συνθηκών εργασίας και με τις επιπτώσεις στην εργασία των περιβαλλοντικών παραγόντων·

2. να διασφαλίζουν τη συμμετοχή των υπεύθυνων για την ασφάλεια στην επιλογή του ατομικού προστατευτικού εξοπλισμού και

3. να διασφαλίζουν τη συμμετοχή των υπεύθυνων για την ασφάλεια στη διερεύνηση και την αξιολόγηση των κινδύνων και στη λήψη κατάλληλων μέτρων, καθώς και στον σχεδιασμό και την οργάνωση της εκπαιδεύσεως.

(7) Οι εργοδότες υποχρεούνται:

1. να εξασφαλίζουν την πρόσβαση των υπεύθυνων για την ασφάλεια στα έγγραφα που σχετίζονται με την ασφάλεια και την προστασία της υγείας, καθώς και στα πληροφοριακά στοιχεία και στις εκθέσεις για τα εργατικά ατυχήματα·

2. να θέτουν στη διάθεση των υπεύθυνων για την ασφάλεια τα ακόλουθα έγγραφα:

a) τα έγγραφα που αφορούν τις πληροφορίες του άρθρου 3, παράγραφος 2,

b) τα αποτελέσματα μετρήσεων των επικίνδυνων ουσιών και του θορύβου, καθώς και άλλων μετρήσεων και μελετών που αφορούν την ασφάλεια και την προστασία της υγείας, και

c) τις σημειώσεις που αφορούν τις ουσίες και τον θόρυβο·

3. να ενημερώνουν αμέσως τους υπεύθυνους για την ασφάλεια για κάθε υπέρβαση των τιμών και για τις αιτίες της, καθώς και για τα μέτρα που λαμβάνονται για την αντιμετώπισή της, και

4. να ενημερώνουν τους υπεύθυνους για την ασφάλεια για τις υποχρεώσεις, τις οδηγίες και τις εξουσιοδοτήσεις στον τομέα της προστασίας των εργαζομένων.

[...]»

11 Δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 7, του ASchG, ελλείψει διορισμένων υπεύθυνων για την ασφάλεια και οργάνου εκπροσωπήσεως των εργαζομένων, πρέπει να ενημερώνεται για όλα τα ζητήματα του άρθρου 11, παράγραφος 7, του νόμου αυτού το σύνολο των εργαζομένων και να τίθενται στη διάθεσή τους όλα τα έγγραφα που απαριθμούνται στην τελευταία αυτή διάταξη.

12 Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του ASchG προβλέπει ότι, ελλείψει διορισμένων υπεύθυνων για την ασφάλεια και οργάνου εκπροσωπήσεως των εργαζομένων, πρέπει να ζητείται η γνώμη του συνόλου των εργαζομένων για όλα τα ζητήματα του άρθρου 11, παράγραφοι 5 και 6, του ίδιου νόμου, και να διασφαλίζεται η συμμετοχή τους στις σχετικές διαδικασίες.

13 Σύμφωνα με το άρθρο 15 του ASchG, οι εργαζόμενοι υποχρεούνται να χρησιμοποιούν σωστά και σύμφωνα με την εκπαίδευσή τους και με τις οδηγίες του εργοδότη τους τα εργαλεία και τον ατομικό προστατευτικό εξοπλισμό που τίθεται στη διάθεσή τους βάσει του ίδιου νόμου.

14 Το άρθρο 25 του ASchG ορίζει ότι οι εργοδότες ορίζουν ενδεχομένως πρόσωπα υπεύθυνα για την πυρασφάλεια και για την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους. Κατά την ίδια διάταξη, επαρκής αριθμός εργαζομένων πρέπει να είναι σε θέση να χρησιμοποιεί τους πυροσβεστήρες.

15 Δυνάμει του άρθρου 26 του ίδιου νόμου, όταν σε ένα χώρο εργασίας απασχολούνται από έναν εργοδότη πάνω από πέντε εργαζόμενοι, πρέπει να ορίζεται επαρκής αριθμός προσώπων υπεύθυνων για τις πρώτες βοήθειες. Η διάταξη αυτή προβλέπει επίσης ότι τα πρόσωπα αυτά πρέπει να είναι επαρκώς εκπαιδευμένα για την παροχή των πρώτων βοηθειών και ότι πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε, κατά τις ώρες εργασίας, να υπάρχει επαρκής αριθμός παρόντων προσώπων ικανών να παρέχουν τις πρώτες βοήθειες σε σχέση με τον αριθμό των εργαζομένων που είναι συνήθως παρόντες στον χώρο εργασίας.

16 Το άρθρο 73, παράγραφος 1, του ASchG έχει ως εξής:

«Οι εργοδότες υποχρεούνται να ορίζουν αρμόδιους για την ασφάλεια. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να τηρείται ως εξής:

1. προσλαμβάνοντας αρμόδιους για την ασφάλεια με σύμβαση εργασίας (αρμόδιοι για την ασφάλεια απασχολούμενοι στην επιχείρηση) ή

2. προσφεύγοντας στις υπηρεσίες αρμόδιων για την ασφάλεια εκτός επιχειρήσεως ή

3. χρησιμοποιώντας τις υπηρεσίες ενός κέντρου υπηρεσιών ασφαλείας.

[...]»

17 Σύμφωνα με το άρθρο 79, παράγραφος 1, του ASchG:

«Οι εργοδότες υποχρεούνται να ορίζουν γιατρούς εργασίας. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να τηρείται ως εξής:

1. προσλαμβάνοντας γιατρούς εργασίας με σύμβαση εργασίας (γιατροί εργασίας απασχολούμενοι στην επιχείρηση) ή

2. προσφεύγοντας στις υπηρεσίες γιατρών εργασίας εκτός επιχειρήσεως ή

3. χρησιμοποιώντας τις υπηρεσίες εξουσιοδοτημένου κέντρου ιατρικής της εργασίας.

[...]»

18 Δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 3, του ομοσπονδιακού νόμου για την ασφάλεια και την προστασία της υγείας των εργαζομένων στις υπηρεσίες του Bund [Bundesgesetz über Sicherheit und Gesundheitsschutz der in Dienststellen des Bundes beschäftigten Bediensteten (Bundesbedienstetenschutzgesetz), όπως δημοσιεύτηκε στο BGBl. I, 131/2003, στο εξής: B-BSG], ο ορισμός υπευθύνων για την ασφάλεια προϋποθέτει τη σύμφωνη γνώμη του οργάνου εκπροσωπήσεως του προσωπικού, δυνάμει του άρθρου 10 του ομοσπονδιακού νόμου για την εκπροσώπηση του προσωπικού (Bundes-Personalvertretungsgesetz, BGBl. 133/1967). Η προϋπόθεση αυτή ισχύει και στην περίπτωση που ένας εκπρόσωπος του προσωπικού ασκεί καθήκοντα υπεύθυνου για την ασφάλεια.

19 Το άρθρο 11 του B-BSG έχει ως εξής:

«[...]

(2) Οι υπεύθυνοι για την ασφάλεια δεν δεσμεύονται από καμιά υπόδειξη κατά την άσκηση των καθηκόντων τους που ρυθμίζονται από τον ομοσπονδιακό νόμο.

[...]

(4) Ο εργοδότης υποχρεούται να ζητεί τη γνώμη των υπευθύνων για την ασφάλεια επί όλων των ζητημάτων που σχετίζονται με την ασφάλεια και την προστασία της υγείας.

(5) Οι υπεύθυνοι για την ασφάλεια πρέπει να ενημερώνονται εκ των προτέρων για τον ορισμό και την παύση των αρμόδιων για την ασφάλεια, των κέντρων ιατρικής της εργασίας, καθώς και των προσώπων που είναι υπεύθυνα για την παροχή πρώτων βοηθειών, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους. Η προβλεπόμενη ανάθεση καθηκόντων ή παύση πρέπει να αποτελεί αντικείμενο διαβουλεύσεως με τους υπεύθυνους για την ασφάλεια, εκτός εάν υπάρχουν όργανα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων.

(6) Ο εργοδότης υποχρεούται:

1. να εξασφαλίζει την πρόσβαση των υπεύθυνων για την ασφάλεια στα έγγραφα που σχετίζονται με την ασφάλεια και την προστασία της υγείας, καθώς και στα πληροφοριακά στοιχεία και στις εκθέσεις για τα εργατικά ατυχήματα·

2. να θέτει στη διάθεση των υπεύθυνων για την ασφάλεια τα ακόλουθα έγγραφα:

   a) τα έγγραφα που αφορούν τις πληροφορίες του άρθρου 3, παράγραφος 2,

   b) τα αποτελέσματα μετρήσεων των επικίνδυνων ουσιών και του θορύβου, καθώς και άλλων μετρήσεων και μελετών που αφορούν την ασφάλεια και την προστασία της υγείας, και

c) τις σημειώσεις που αφορούν τις ουσίες και τον θόρυβο·

3. να ενημερώνει αμέσως τους υπεύθυνους για την ασφάλεια για κάθε υπέρβαση των τιμών και για τις αιτίες της, καθώς και για τα μέτρα που λαμβάνονται για την αντιμετώπισή της, και

4. να ενημερώνει τους υπεύθυνους για την ασφάλεια για τις υποχρεώσεις, τις οδηγίες και τις εξουσιοδοτήσεις στον τομέα της προστασίας των εργαζομένων».

20 Το άρθρο 12, παράγραφος 6, του B-BSG ορίζει ότι η υποχρέωση περί ενημερώσεως κάθε μέλους του προσωπικού δυνάμει των σημείων 1, 2, 4 και 5 του ίδιου άρθρου 12 δεν ισχύει ενδεχομένως όταν έχουν οριστεί υπεύθυνοι για την ασφάλεια ή όταν υπάρχει όργανο εκπροσωπήσεως του προσωπικού, όταν αυτοί έχουν ενημερωθεί σχετικώς και όταν η ενημέρωση που διαθέτουν αρκεί για να εξασφαλιστεί μια αποτελεσματική πρόληψη των κινδύνων. Κατά την εν λόγω παράγραφο 6, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τον σκοπό αυτόν το περιεχόμενο και ο σκοπός της ενημερώσεως, καθώς και οι υπάρχοντες κίνδυνοι και τα χαρακτηριστικά της υπηρεσίας.

21 Σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του B-BSG, ο εργοδότης υποχρεούται να ζητεί τη γνώμη των εργαζομένων επί όλων των ζητημάτων που σχετίζονται με την ασφάλεια και την προστασία της υγείας στην εργασία.

22 Δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του ίδιου νόμου, οι εργαζόμενοι υποχρεούνται να χρησιμοποιούν σωστά και σύμφωνα με την εκπαίδευσή τους και με τις οδηγίες των ανωτέρων τους τα εργαλεία και τον ατομικό προστατευτικό εξοπλισμό που τίθεται στη διάθεσή τους βάσει του νόμου αυτού.

23 Το άρθρο 25, παράγραφος 4, του B-BSG ορίζει ότι ο εργοδότης οφείλει να ορίζει ενδεχομένως πρόσωπα υπεύθυνα για την πυρασφάλεια και για την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους. Κατά την ίδια διάταξη, επαρκής αριθμός εργαζομένων πρέπει να είναι σε θέση να χρησιμοποιεί τους πυροσβεστήρες.

24 Δυνάμει του άρθρου 26, παράγραφος 3, του B-BSG, όταν σε ένα χώρο εργασίας απασχολούνται τακτικά από έναν εργοδότη πάνω από πέντε εργαζόμενοι, πρέπει να ορίζεται επαρκής αριθμός προσώπων υπεύθυνων για τις πρώτες βοήθειες. Τα πρόσωπα αυτά πρέπει να είναι επαρκώς εκπαιδευμένα για την παροχή των πρώτων βοηθειών. Η ίδια διάταξη διευκρινίζει ότι πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε, κατά τις ώρες εργασίας, να υπάρχει επαρκής αριθμός παρόντων προσώπων ικανών να παράσχουν τις πρώτες βοήθειες σε σχέση με τον αριθμό των εργαζομένων που είναι συνήθως παρόντες στον χώρο εργασίας.

25 Το άρθρο 73 του B-BSG ορίζει τα εξής:

«(1) Ο εργοδότης υποχρεούται να ορίζει αρμόδιους για την ασφάλεια (ειδικούς στην ασφάλεια στην εργασία) για τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του παρόντος ομοσπονδιακού νόμου. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να τηρείται ως εξής:

1. προσλαμβάνοντας αρμόδιους για την ασφάλεια με σύμβαση εργασίας (αρμόδιοι για την ασφάλεια απασχολούμενοι στην επιχείρηση) ή

2. προσφεύγοντας στις υπηρεσίες αρμόδιων για την ασφάλεια εκτός επιχειρήσεως ή

3. χρησιμοποιώντας, σύμφωνα με το άρθρο 75 [του AschG], τις υπηρεσίες ενός κέντρου υπηρεσιών ασφαλείας από τα αναγραφόμενα στον εκάστοτε ισχύοντα κατάλογο που καταρτίζει το ομοσπονδιακό Υπουργείο Απασχολήσεως, Υγείας και Κοινωνικών Υποθέσεων.

[...]»

26 Σύμφωνα με το άρθρο 76, παράγραφος 1, του B-BSG, ο εργοδότης εξασφαλίζει ιατρική περίθαλψη από γιατρούς εργασίας για τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του νόμου αυτού. Δυνάμει του άρθρου 77, παράγραφος 1, του ίδιου νόμου, έργο του κέντρου ιατρικής της εργασίας είναι, αφενός, να συμβουλεύει τον εργοδότη, τους εργαζομένους, τους υπεύθυνους για την ασφάλεια και το αρμόδιο όργανο εκπροσωπήσεως του προσωπικού για θέματα προστασίας της υγείας, βελτιώσεως των συνθηκών εργασίας όσον αφορά την υγεία, οργανώσεως της εργασίας και προσαρμογής της στον άνθρωπο και, αφετέρου, να υποστηρίζει τον εργοδότη κατά την τήρηση των υποχρεώσεών του στους σχετικούς τομείς.

27 Το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού του Land της Βιένης σχετικά με τους χώρους εργασίας στους κλάδους της γεωργίας και της δασοκομίας (Wiener Arbeitsstättenverordnung in der Land- und Forstwirtschaft, LGBl. της 3ης Ιουλίου 2003, 27/2003, στο εξής: κανονισμός του Land της Βιένης) προβλέπει ότι, όταν σε ένα χώρο εργασίας απασχολούνται τακτικά και ταυτοχρόνως από έναν εργοδότη πάνω από πέντε εργαζόμενοι, πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε ένας ελάχιστος αριθμός προσώπων να είναι εκπαιδευμένος για την παροχή των πρώτων βοηθειών.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

28 Κατόπιν μιας πρώτης ανταλλαγής επιστολών μεταξύ των αυστριακών αρχών και της Επιτροπής, κοινοποιήθηκαν στην τελευταία μια σειρά νομοθετικών κειμένων που είχαν ως αντικείμενο τη μεταφορά της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο.

29 Στις 12 Ιανουαρίου 1998, η Επιτροπή απηύθυνε στη Δημοκρατία της Αυστρίας έγγραφο οχλήσεως σχετικό με τα σημεία της οδηγίας τα οποία, κατά την άποψή της, δεν είχαν ακόμη μεταφερθεί στο αυστριακό δίκαιο. Οι αυστριακές αρχές απάντησαν με επιστολή της 15ης Απριλίου 1998.

30 Με μια δεύτερη ανταλλαγή επιστολών με τις εν λόγω αρχές, η Επιτροπή ζήτησε διευκρινίσεις και περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με τη θέσπιση των σχεδίων νόμου για τη μεταφορά της οδηγίας στο αυστριακό δίκαιο και η Δημοκρατία της Αυστρίας της κοινοποίησε διάφορα σχετικά μέτρα που είχε λάβει.

31 Στις 19 Δεκεμβρίου 2002, η Επιτροπή απηύθυνε προς τη Δημοκρατία της Αυστρίας αιτιολογημένη γνώμη, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, καλώντας το κράτος μέλος αυτό να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει την ορθή μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό του δίκαιο εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της αιτιολογημένης γνώμης.

32 Παρότι οι αυστριακές αρχές κοινοποίησαν και άλλα μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας, η Επιτροπή θεώρησε ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν είχε λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας αυτής στο εσωτερικό της δίκαιο και αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής

33 Με το δικόγραφό της, η Επιτροπή προβάλλει προς στήριξη της προσφυγής της λόγω παραβάσεως επτά αιτιάσεις. Η πρώτη αιτίαση αντλείται από παράβαση του άρθρου 18 της οδηγίας, καθόσον η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν έλαβε τα

αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί εμπροθέσμως προς την οδηγία ή, εν πάση περιπτώσει, δεν ανακοίνωσε τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή.

34 Οι λοιπές αιτιάσεις αντλούνται από την παράβαση πολλών συγκεκριμένων διατάξεων της οδηγίας. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η οδηγία δεν μεταφέρθηκε ή μεταφέρθηκε ανεπαρκώς με τις νομοθετικές πράξεις που της κοινοποιήθηκαν. Εντούτοις, με το υπόμνημα απαντήσεως, παραιτήθηκε από την αιτίαση που αφορά την παράβαση του άρθρου 12, παράγραφος 4, της οδηγίας, οπότε παρέλκει πλέον η εξέτασή της.

Επί της πρώτης αιτιάσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, της οδηγίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

35 Με το δικόγραφό της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τον LDG, τον B-KUVG και τον ASVG προκειμένου να εξασφαλίσει τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό της δίκαιο ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τους νόμους αυτούς στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 18, παράγραφος 1, της οδηγίας. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι παραιτείται από την αιτίαση αυτή καθό μέρος αφορά τον B-KUVG και τον ASVG.

36 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η οδηγία μεταφέρθηκε πλήρως στο αυστριακό δίκαιο. Αναφέρεται ιδίως στον LDG, ο οποίος κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 10 Σεπτεμβρίου 2004.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

37 Δεν αμφισβητείται ότι η Αυστρία συμμορφώθηκε προς ορισμένες υποχρεώσεις που απορρέουν από την οδηγία με τη θέσπιση του LDG.

38 Όμως, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την κατάσταση του κράτους μέλους όπως αυτή εμφανίζεται κατά τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας και ότι οι επελθούσες στη συνέχεια μεταβολές δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 30ής Μαΐου 2002, C-323/01, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2002, σ. I-4711, σκέψη 8, και της 9ης Ιουνίου 2005, C-510/04, Επιτροπή κατά Βελγίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 7).

39 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι η προθεσμία που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη έληξε στις 19 Φεβρουαρίου 2003 και ότι ο LDG τέθηκε σε ισχύ την 1η Σεπτεμβρίου 2004 και κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 10 Σεπτεμβρίου 2004, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 18, παράγραφος 1, της οδηγίας. Επομένως, η πρώτη αιτίαση είναι βάσιμη.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, της οδηγίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η οδηγία, η οποία έχει ως αντικείμενο την εφαρμογή μέτρων για την προώθηση της βελτιώσεως της ασφάλειας και της υγείας των

εργαζομένων κατά την εργασία, έχει εφαρμογή σε όλους τους δημόσιους ή ιδιωτικούς τομείς δραστηριοτήτων. Παρά ταύτα, το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής δεν έχει ακόμη μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη όσον αφορά τους καθηγητές της υποχρεωτικής εκπαιδεύσεως στα σχολεία του Τυρόλου.

41 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το εν λόγω άρθρο 2, παράγραφος 1, που μεταφέρθηκε στο εσωτερικό της δίκαιο με τον LDG, ισχύει για το σύνολο της ομοσπονδιακής επικράτειας και, ως εκ τούτου, έχει εφαρμογή και στους εν λόγω εκπαιδευτικούς.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως με την οποία εξετάζεται η πρώτη αιτίαση της προσφυγής, ο LDG δεν εκδόθηκε εντός της προθεσμίας που έταξε η αιτιολογημένη γνώμη της 19ης Δεκεμβρίου 2003.

43 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η δεύτερη αιτίαση είναι βάσιμη.

Επί της τρίτης αιτιάσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

44 Δυνάμει του άρθρο Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας, ο εργοδότης ορίζει έναν ή περισσότερους εργαζομένους για να ασχολούνται με τις δραστηριό-

τητες προστασίας και προλήψεως των επαγγελματικών κινδύνων, αν διαθέτει προσωπικό με τα αναγκαία για το έργο αυτό προσόντα. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η παράγραφος 3 του άρθρου αυτού, σύμφωνα με την οποία ο εργοδότης οφείλει να απευθύνεται σε αρμόδιες υπηρεσίες ή άτομα εκτός της επιχειρήσεως ή/και της εγκαταστάσεως, έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση που η επιχείρηση ή/και η εγκατάσταση δεν διαθέτει προσωπικό με τα ανάλογα προσόντα για να φέρει σε πέρας τέτοιες δραστηριότητες.

45 Εντούτοις, τα άρθρα 73, παράγραφος 1, και 79, παράγραφος 1, του ASchG παρέχουν στους εργοδότες τη δυνατότητα να αναθέτουν το έργο της προστασίας και της προλήψεως σε αρμόδια πρόσωπα είτε εντός είτε εκτός της επιχειρήσεως. Όσον αφορά το προσωπικό των ομοσπονδιακών υπηρεσιών, το άρθρο 73 του B-BSG παρέχει επίσης στον εργοδότη τη δυνατότητα να αναθέτει το έργο της ασφάλειας και της προλήψεως είτε σε αρμόδια πρόσωπα εντός της επιχειρήσεως είτε σε ειδικευμένα πρόσωπα εκτός της επιχειρήσεως είτε ακόμη σε τεχνικό κέντρο υπηρεσιών ασφαλείας. Το άρθρο 76 του τελευταίου αυτού νόμου προβλέπει ότι, για την ανάθεση της ιατρικής περιθάλψεως, ο εργοδότης μπορεί να απευθύνεται αποκλειστικά σε κέντρα ιατρικής της εργασίας.

46 Η Επιτροπή εκτιμά ότι, παρέχοντας τη δυνατότητα στους εργοδότες να επιλέγουν ελεύθερα αν θα απευθυνθούν σε τεχνικούς ασφαλείας εντός ή εκτός της επιχειρήσεως προκειμένου να διασφαλίσουν την πρόληψη των επαγγελματικών κινδύνων, η αυστριακή νομοθεσία δεν εξασφαλίζει την ορθή μεταφορά του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας.

47 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αν η επιχείρηση ή η εκμετάλλευση διαθέτει επαρκή μέσα για να αναλάβει μόνη της το έργο της ασφάλειας εξαρτάται όχι μόνον από το μέγεθος και τη φύση της επιχειρήσεως, αλλά και από ζητήματα που άπτονται του δικαίου των εταιριών και των κανόνων που διέπουν την άσκηση των βιοτεχνικών, εμπορικών και βιομηχανικών επαγγελμάτων, καθώς και από κριτήρια που απορρέουν από το εργατικό δίκαιο και την κοινωνική νομοθεσία. Επιβάλλεται κατ' αρχάς να ληφθεί υπόψη η υπάρχουσα δομή των αυστριακών επιχειρήσεων και το γεγονός ότι το 96,7 % αυτών απασχολούν λιγότερους από 50 εργαζομένους. Δεδομένου ότι το σύνολο των επιχειρήσεων στην Αυστρία

αποτελείται κατ' ουσίαν από μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, οι επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν δικά τους μέσα για την πρόληψη των επαγγελματικών κινδύνων αποτελούν μάλλον σπάνιες περιπτώσεις. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δόθηκε στον εργοδότη η δυνατότητα επιλογής, έτσι ώστε να καλύπτονται και οι εξαιρετικές περιπτώσεις στις οποίες, λόγω των ιδιαιτέρων συνθηκών, η επιχείρηση διαθέτει επαρκή δικά της μέσα για να αναθέσει το έργο της προλήψεως σε επιλεγμένα πρόσωπα εντός της επιχειρήσεως. Επομένως, οι διατάξεις του ASchG στις οποίες αναφέρεται η Επιτροπή είναι σύμφωνες προς το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας.

48 Όσον αφορά τους εργαζομένους στις ομοσπονδιακές υπηρεσίες, η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι το ομοσπονδιακό κράτος, ως εργοδότης, αναγνωρίζει την προτεραιότητα της προλήψεως των κινδύνων με μέσα της επιχειρήσεως προκύπτει από το άρθρο 73, παράγραφος 1, του B-BSG, δυνάμει του οποίου η πρόληψη στις ομοσπονδιακές υπηρεσίες που διαθέτουν το αναγκαίο ειδικευμένο προσωπικό μπορεί να διασφαλιστεί με δικά τους μέσα. Εντούτοις, κατά τον χρόνο εκδόσεως του νόμου αυτού, το ομοσπονδιακό κράτος δεν διέθετε προσωπικό με τα αναγκαία προσόντα και οι ομοσπονδιακές υπηρεσίες απευθύνονταν για τους υπαλλήλους τους σε κέντρα ιατρικής της εργασίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

49 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας επιβάλλει στον εργοδότη ως κύρια υποχρέωση να ορίζει έναν ή περισσότερους εργαζομένους που θα ασχολούνται με τις δραστηριότητες προστασίας και προλήψεως των επαγγελματικών κινδύνων. Η παράγραφος 3 προβλέπει την υποχρέωση του εργοδότη να απευθύνεται σε αρμόδιες υπηρεσίες εκτός της επιχειρήσεως (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2001, C-49/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2001, σ. I-8575, σκέψη 23). Εντούτοις, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η υποχρέωση αυτή είναι επικουρική σε σχέση με την υποχρέωση που προβλέπει η εν λόγω παράγραφος 1, καθόσον υφίσταται μόνον «[ε]άν οι διαθέσιμες δυνατότητες μέσα στην επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση δεν είναι επαρκείς για την οργάνωση των εν λόγω δραστηριοτήτων προστασίας και πρόληψης» (βλ. απόφαση της 22ας Μαΐου 2003, C-441/01, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 2003, σ. I-5463, σκέψη 20).

50 Το άρθρο 7 ιεραρχεί, επομένως, τις υποχρεώσεις που επιβάλλονται στους εργοδότες (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 21).

51 Αυτή η ερμηνεία επιβεβαιώνεται από το γράμμα του άρθρου 11, παράγραφος 2, της οδηγίας, το οποίο παραπέμπει, με το στοιχείο β΄, στον ορισμό των εργαζομένων του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας και, με το στοιχείο δ΄, στην προβλεπόμενη από το άρθρο 7, παράγραφος 3, προσφυγή σε αρμόδιες υπηρεσίες ή άτομα εκτός της επιχειρήσεως, προσθέτοντας, σ' αυτή τη δεύτερη παραπομπή, τον όρο «ενδεχομένη» (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 22).

52 Για τη διασφάλιση της πλήρους εφαρμογής της οδηγίας κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο, η μεταφορά της στο εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών πρέπει να προβλέπει την ιεραρχία που ορίζει το άρθρο 7 της οδηγίας (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 23).

53 Όπως έχει επίσης κρίνει το Δικαστήριο, δεδομένου ότι η οδηγία σκοπεί στην προώθηση της ισόρροπης συμμετοχής των εργοδοτών και των εργαζομένων στις δραστηριότητες προστασίας και προλήψεως επαγγελματικών κινδύνων, η πρακτική αποτελεσματικότητά της μπορεί να διασφαλιστεί καλύτερα αν ευνοηθεί η οργάνωση αυτών των δραστηριοτήτων εντός της επιχειρήσεως. Η δυνατότητα του εργοδότη να επιλέγει ελεύθερα μεταξύ της οργανώσεως αυτών των δραστηριοτήτων εντός της επιχειρήσεως ή της χρησιμοποιήσεως υπηρεσιών εκτός αυτής δεν συμβάλλει στη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της οδηγίας, αλλά παραβιάζει την υποχρέωση διασφαλίσεως της πλήρους εφαρμογής της (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψεις 54 και 55).

54 Επομένως, παρέχοντας στους εργοδότες τη δυνατότητα να επιλέγουν αν θα αναθέσουν τις δραστηριότητες της προστασίας και της προλήψεως των επαγγελ-

ματικών κινδύνων σε αρμόδια πρόσωπα είτε εντός είτε εκτός της επιχειρήσεως, η αυστριακή νομοθεσία παραβαίνει την ιεραρχία των υποχρεώσεων που επιβάλλονται στους εργοδότες δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3, της οδηγίας, με αποτέλεσμα να έρχεται σε αντίθεση προς τις διατάξεις αυτές. Επομένως, η τρίτη αιτίαση είναι βάσιμη.

Επί της τέταρτης αιτιάσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας, σύμφωνα με το οποίο ο εργοδότης οφείλει, μεταξύ άλλων, να ορίζει τους εργαζομένους που είναι υπεύθυνοι για την εφαρμογή των μέτρων που αφορούν τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους, δεν υπόκειται σε προϋποθέσεις και δεν επιτρέπει καμιά εξαίρεση για τις μικρές επιχειρήσεις όσον αφορά τον ορισμό των εργαζομένων αυτών. Αντιθέτως προς την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου, η οποία λαμβάνει υπόψη τη φύση των δραστηριοτήτων και το μέγεθος της επιχειρήσεως ή/και της εκμεταλλεύσεως και βάσει της οποίας τα κριτήρια αυτά είναι καθοριστικά για τον προσδιορισμό των αναγκαίων μέτρων, η παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω άρθρου που επιβάλλει στους εργοδότες την υποχρέωση περί ορισμού των εργαζομένων δεν περιέχει καμιά αναφορά στα κριτήρια αυτά.

56 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας δεν μεταφέρθηκε ορθώς και πλήρως ούτε με τον ASchG ούτε με τον B-BSG, ούτε εξάλλου με τον κανονισμό του Land της Βιένης, καθόσον η τελευταία αυτή εθνική νομοθετική ρύθμιση προβλέπει εξαιρέσεις για τις μικρές επιχειρήσεις, κατά παράβαση της ως άνω διατάξεως της οδηγίας.

57 Η Αυστριακή Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η παραπομπή του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου αναφέρεται στα είδη των μέτρων που είναι προσαρμοσμένα στη φύση των δραστηριοτήτων και στο μέγεθος της επιχειρήσεως και αναγκαία όσον αφορά τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους. Επομένως, κατά την άποψή της, το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 2, δεν προβλέπει ότι ο εργοδότης οφείλει σε όλες τις περιπτώσεις να ορίζει τους εργαζομένους που είναι υπεύθυνοι για τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους, ανεξαρτήτως του μεγέθους της επιχειρήσεως και της φύσεως των δραστηριοτήτων. Ο εργοδότης πρέπει να λαμβάνει υπόψη σχετικώς τα ως άνω κριτήρια. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η Αυστριακή Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι διατάξεις του ASchG, του B-BSG και του κανονισμού του Land της Βιένης είναι σύμφωνες με το άρθρο 8, παράγραφος 2.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

58 Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας, ο εργοδότης οφείλει να λαμβάνει, όσον αφορά τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους, τα αναγκαία μέτρα, τα οποία θα είναι προσαρμοσμένα στο μέγεθος και στη φύση των δραστηριοτήτων της επιχειρήσεως ή/και της εγκατάστασης και θα λαμβάνουν υπόψη άλλα πρόσωπα που είναι παρόντα.

59 Σύμφωνα με την παράγραφο 2, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, ο εργοδότης πρέπει μεταξύ των άλλων, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 1, να ορίζει τους εργαζομένους που είναι υπεύθυνοι για την εφαρμογή των σχετικών μέτρων.

60 Αντιθέτως προς την ερμηνεία που υποστηρίζει η Αυστριακή Κυβέρνηση, η παραπομπή της παραγράφου 2, πρώτο εδάφιο, του άρθρου 8 της οδηγίας στην

παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου δεν σημαίνει ότι η υποχρέωση του εργοδότη για ορισμό των υπευθύνων προσώπων εξαρτάται από τη φύση των δραστηριοτήτων και το μέγεθος της επιχειρήσεως ή/και της εκμεταλλεύσεως.

61 Δεν προκύπτει τέτοιος περιορισμός της υποχρεώσεως από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, το οποίο δεν αναφέρει καμιά εξαίρεση ή περιορισμό με βάση τη φύση των δραστηριοτήτων ή το μέγεθος της επιχειρήσεως ή/και της εκμεταλλεύσεως.

62 Επιπλέον, ένας τέτοιος περιορισμός θα αντέβαινε προς τον σκοπό της οδηγίας, ο οποίος, όπως προκύπτει από τον ίδιο τον τίτλο της, είναι η εξασφάλιση της εφαρμογής των μέτρων για την προώθηση της βελτίωσης της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων κατά την εργασία, και θα περιόριζε αδικαιολόγητα το πεδίο εφαρμογής της, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο της 2, η οδηγία έχει εφαρμογή σε όλους τους δημόσιους ή ιδιωτικούς τομείς δραστηριοτήτων, με την επιφύλαξη μόνον των εξαιρέσεων που προβλέπει ρητώς. Ο περιορισμός αυτός θα είχε ως αποτέλεσμα η υποχρέωση του ορισμού των υπευθύνων κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας να ισχύει μόνο για τις μεγάλες επιχειρήσεις και εκμεταλλεύσεις ή γι' αυτές που ασκούν ορισμένες δραστηριότητες, χωρίς να προβλέπονται σαφή και αντικειμενικά κριτήρια για τον προσδιορισμό τους.

63 Η οδηγία, όμως, δεν σκοπεί μόνο στη βελτίωση της προστασίας των εργαζομένων από εργατικά ατυχήματα και της προλήψεως επαγγελματικών κινδύνων, αλλά και στην εφαρμογή συγκεκριμένων μέτρων οργανώσεως αυτής της προστασίας και προλήψεως. Η οδηγία προσδιορίζει έτσι ορισμένα μέσα, τα οποία ο κοινοτικός νομοθέτης θεωρεί κατάλληλα για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού

(προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 38). Αν ο νομοθέτης ήθελε να περιορίσει το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, προβλέποντας για επιχειρήσεις που έχουν ορισμένο μέγεθος ή που ασκούν ορισμένες δραστηριότητες περιορισμό της υποχρεώσεως ορισμού των υπεύθυνων για τις εν λόγω δραστηριότητες εργαζομένων, θα το είχε διευκρινίσει ρητώς.

64 Βεβαίως, είναι δυνατόν να ληφθεί υπόψη η σημασία ή το μέγεθος μιας επιχειρήσεως ή/και εκμεταλλεύσεως, καθώς και η φύση των δραστηριοτήτων της, προκειμένου να συγκεκριμενοποιηθούν τα στοιχεία στα οποία αναφέρονται οι διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, όχι, όμως, για να αποκλειστεί εκ των προτέρων ο ορισμός των εργαζομένων που είναι υπεύθυνοι για τις εν λόγω δραστηριότητες της προστασίας και της προλήψεως.

65 Το άρθρο 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας προβλέπει ρητώς ότι οι εν λόγω εργαζόμενοι πρέπει να έχουν καταρτιστεί κατάλληλα, να είναι επαρκείς σε αριθμό και να τίθεται στη διάθεσή τους το κατάλληλο υλικό, ανάλογα με το μέγεθος ή/και τους ειδικούς κινδύνους της επιχειρήσεως ή/και της εγκαταστάσεως. Ως εκ τούτου, τα κριτήρια αυτά μπορούν μεν να ληφθούν υπόψη προκειμένου να προσδιοριστεί η κατάρτιση και ο αριθμός των υπεύθυνων εργαζομένων, καθώς και το υλικό που τίθεται στη διάθεσή τους, αλλά δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για να κριθεί εάν υπάρχει υποχρέωση ορισμού των προσώπων αυτών δυνάμει του ως άνω πρώτου εδαφίου.

66 Η παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του ως άνω άρθρου 8 προβλέπει, επομένως, ένα υποχρεωτικό μέτρο όσον αφορά τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων εργασίας από τους εργαζομένους, δηλαδή τον ορισμό των υπεύθυνων για τα ζητήματα αυτά εργαζομένων, ο οποίος θεωρείται αναγκαίος ανεξαρτήτως της φύσεως των δραστηριοτήτων και του μεγέθους της επιχειρήσεως

ή/και της εκμεταλλεύσεως. Πράγματι, καίτοι είναι προφανές ότι οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις έχουν τα δικά τους χαρακτηριστικά, καθώς και συγκεκριμένες ανάγκες, που μπορούν να επηρεάσουν τα αναγκαία προς λήψη μέτρα, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας, οι ιδιαιτερότητες αυτές δεν επηρεάζουν τον εγγενή στην επιχείρηση βαθμό επικινδυνότητας και δεν μπορεί να συναχθεί από αυτές ότι η υποχρέωση ορισμού των εργαζομένων που είναι υπεύθυνοι για την εφαρμογή των σχετικών μέτρων δεν είναι εφαρμοστέα σε τέτοιου είδους επιχειρήσεις. Τα καθήκοντα με τα οποία είναι επιφορτισμένοι οι εργαζόμενοι αυτοί αφορούν κινδύνους που είναι δυνατό να ανακύψουν στους χώρους εργασίας, ανεξαρτήτως του μεγέθους της επιχειρήσεως ή/και εκμεταλλεύσεως.

67 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, μη προβλέποντας σε όλες τις περιπτώσεις την υποχρέωση του εργοδότη να ορίζει τους εργαζομένους που είναι υπεύθυνοι για τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους, ανεξαρτήτως του μεγέθους της επιχειρήσεως ή/και εκμεταλλεύσεως, καθώς και των δραστηριοτήτων της, η αυστριακή νομοθεσία δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 8, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας και, επομένως, η τέταρτη αιτίαση είναι βάσιμη.

Επί της πέμπτης αιτιάσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, της οδηγίας

68 Ως προς το ζήτημα αυτό, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας έχει μεταφερθεί κατά μεγάλο μέρος στο αυστριακό δίκαιο, με εξαίρεση την υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως που περιλαμβάνεται στο στοιχείο γ΄ της διατάξεως αυτής, σε σχέση με τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 10, παράγραφοι 1, στοιχείο α΄, 2 και 3, στοιχείο γ΄, της οδηγίας. Όσον αφορά το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, της οδηγίας, η Επιτροπή εκτιμά ότι το αυστριακό δίκαιο δεν προβλέπει την υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως σε περίπτωση προσφυγής σε εξωτερικές υπηρεσίες, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας.

Επί της μεταφοράς του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας

69 Επιβάλλεται, κατ' αρχάς, η υπόμνηση ότι, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 49 έως 53 της παρούσας αποφάσεως, ο εργοδότης οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας, να ορίσει έναν ή περισσότερους εργαζομένους προκειμένου να ασχολούνται με τις δραστηριότητες προστασίας και προλήψεως των επαγγελματικών κινδύνων της επιχειρήσεως ή/και της εγκαταστάσεως. Η παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου προβλέπει επίσης την υποχρέωση προσφυγής σε υπηρεσίες εκτός της επιχειρήσεως, η τελευταία αυτή υποχρέωση, όμως, είναι απλώς επικουρική σε σχέση με εκείνη της ως άνω παραγράφου 1, καθόσον ισχύει μόνον «[ε]άν οι διαθέσιμες δυνατότητες μέσα στην επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση δεν είναι επαρκείς για την οργάνωση των εν λόγω δραστηριοτήτων προστασίας και πρόληψης».

70 Δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, της οδηγίας, οι εργαζόμενοι ή οι εκπρόσωποί τους, οι οποίοι εκτελούν ειδικά καθήκοντα για την προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων, συμμετέχουν κατά τρόπο ισόρροπο και σύμφωνα με τις εθνικές νομοθεσίες ή/και πρακτικές, ή ζητείται η γνώμη τους από τον εργοδότη εκ των προτέρων και εγκαίρως για διάφορα θέματα, όπως, μεταξύ άλλων:

— για τις πληροφορίες που προβλέπονται μεταξύ άλλων στο άρθρο 10 της οδηγίας (άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄)·

— για την προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας ενδεχομένη προσφυγή σε εξωτερικές ως προς την επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση αρμόδιες υπηρεσίες ή άτομα (άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄).

71 Η υποχρέωση συμμετοχής ή διαβουλεύσεως που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας εκτείνεται στις ακόλουθες πληροφορίες, οι οποίες απαριθμούνται στο άρθρο 10 της οδηγίας:

— στις πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται στους εργαζομένους ή/και στους εκπροσώπους τους σχετικά με τους κινδύνους για την ασφάλεια και την υγεία, καθώς και στα μέτρα και τις δραστηριότητες προστασίας και πρόληψης που αφορούν είτε την επιχείρηση ή/και την εγκατάσταση εν γένει, είτε κάθε είδος θέσης εργασίας ή/και καθηκόντων (άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α΄)·

— στις πληροφορίες που οφείλει να παρέχει ο εργοδότης στους εργοδότες των εργαζομένων των εξωτερικών επιχειρήσεων ή/και εγκαταστάσεων που παρεμβαίνουν στην επιχείρηση ή την εγκατάστασή του (άρθρο 10, παράγραφος 2) και

— στις πληροφορίες στις οποίες οι εργαζόμενοι που εκτελούν ειδικά καθήκοντα στον τομέα της προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων ή οι αντιπρόσωποι των εργαζομένων που εκτελούν παρόμοια καθήκοντα, πρέπει να έχουν πρόσβαση για τη διεκπεραίωση των καθηκόντων τους, μεταξύ άλλων, στις πληροφορίες που προέρχονται τόσο από τις δραστηριότητες προστασίας και προλήψεως όσο και από τις υπηρεσίες επιθεωρήσεως και τους αρμόδιους για την ασφάλεια και την υγεία οργανισμούς (άρθρο 10, παράγραφος 3, στοιχείο γ΄).

72 Επιβάλλεται, ωστόσο, η διευκρίνιση ότι η αιτίαση της Επιτροπής αντλείται από παράβαση όχι της υποχρεώσεως παροχής των πληροφοριών που διαλαμβάνονται στο άρθρο 10 της οδηγίας, αλλά της υποχρεώσεως των εργοδοτών να ζητούν τη γνώμη των εργαζομένων ή των εκπροσώπων των εργαζομένων που αναφέρονται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας ή να επιτρέπουν τη συμμετοχή τους στην απόκτηση των πληροφοριών αυτών. Πρόκειται, επομένως, για παράβαση υποχρεώσεως που προηγείται χρονικώς εκείνης για την οποία κάνει λόγο το ως άνω άρθρο 10.

73 Κατ' αρχάς, όσον αφορά την υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως σε σχέση με τις πληροφορίες του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, της οδηγίας, η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, σύμφωνα, μεταξύ άλλων, με τις διατάξεις του ομοσπονδιακού νόμου που ρυθμίζει τις σχέσεις εργασίας και την κοινωνική οργάνωση των επιχειρήσεων (Arbeitsverfassungsgesetz, στο εξής: ArbVG), το συμβούλιο των εργαζομένων οφείλει να συμμετέχει στη διερεύνηση και την αξιολόγηση των κινδύνων, καθώς και στον προσδιορισμό των ληπτέων μέτρων και ότι, ελλείψει οργάνων εκπροσωπήσεως του προσωπικού, το σχετικό καθήκον αναλαμβάνουν τα πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για την ασφάλεια, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του ASchG. Αν δεν υπάρχει στην επιχείρηση ή/και στην εκμετάλλευση καμία από τις δύο αυτές κατηγορίες προσώπων, πρέπει να ζητηθεί η γνώμη όλων των εργαζομένων και να διασφαλιστεί η συμμετοχή τους στη διερεύνηση και την αξιολόγηση των κινδύνων και των αναγκαίων προς λήψη μέτρων. Η διερεύνηση και η αξιολόγηση των κινδύνων, καθώς και ο προσδιορισμός των μέτρων, πρέπει να γίνονται σε σχέση με το είδος της οικείας θέσεως εργασίας, εφόσον αυτό καθίσταται αναγκαίο για λόγους που αφορούν την πρόληψη των κινδύνων. Σύμφωνα με την Αυστριακή Κυβέρνηση, τα καθήκοντα αυτά προϋποθέτουν τη διαβούλευση με τους εργαζομένους και τη συμμετοχή τους όσον αφορά τις πληροφορίες που απορρέουν από τις δραστηριότητες της προστασίας και της προλήψεως των κινδύνων.

74 Επιβάλλεται σχετικώς η επισήμανση ότι η ενδέκατη και η δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας βεβαιώνουν ότι μεταξύ των σκοπών της οδηγίας καταλέγονται ο διάλογος και η ισόρροπη συμμετοχή εργοδοτών και εργαζομένων με σκοπό τη θέσπιση ανακαίων μέτρων για την προστασία των τελευταίων από εργατικά ατυχήματα και επαγγελματικές ασθένειες (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 39). Το άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας συνιστά συγκεκριμένη εκδήλωση του σκοπού αυτού.

75 Όσον αφορά τα μέτρα που έχουν ληφθεί από τη Δημοκρατία της Αυστρίας για τη μεταφορά του στοιχείου γ΄ της εν λόγω διατάξεως στο εσωτερικό της δίκαιο, επιβάλλεται η επισήμανση ότι η διαδοχική αναφορά, στην αυστριακή ρύθμιση, του συμβουλίου των εργαζομένων της επιχειρήσεως, των προσώπων που είναι υπεύθυνα για την ασφάλεια και των εργαζομένων εν γένει ως κατηγοριών που οφείλουν να συμβάλλουν στη διερεύνηση και την αξιολόγηση των κινδύνων, μπορεί να έχει ως

αποτέλεσμα, σε περίπτωση που υφίσταται όργανο εκπροσωπήσεως του προσωπικού όπως το συμβούλιο των εργαζομένων της επιχειρήσεως, οι εργαζόμενοι που είναι υπεύθυνοι για τις δραστηριότητες της προστασίας και της προλήψεως, στους οποίους αναφέρεται ακριβώς το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας, να μη συμμετέχουν στην αναζήτηση αυτή των πληροφοριών, όπως το απαιτεί το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας.

76 Βεβαίως, το άρθρο 11, παράγραφος 1, της οδηγίας προβλέπει μια γενική υποχρέωση των εργοδοτών να ζητούν τη γνώμη των εργαζομένων ή/και των εκπροσώπων τους και να καθιστούν δυνατή τη συμμετοχή τους στο πλαίσιο όλων των ζητημάτων που άπτονται της ασφάλειας και της υγείας στην εργασία. Εντούτοις, η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου αναφέρεται στη συμμετοχή και στη διαβούλευση με συγκεκριμένη ομάδα εργαζομένων, δηλαδή αυτών που εκτελούν ειδικά καθήκοντα σχετικά με την προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων.

77 Ωστόσο, από τις σχετικές διατάξεις του αυστριακού δικαίου δεν προκύπτει ότι τα πρόσωπα που εκτελούν ειδικά καθήκοντα για την προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων απολαύουν συγκεκριμένης και ιδιαίτερης θέσεως όσον αφορά τη διαβούλευση ή την ισόρροπη συμμετοχή σε σχέση με τις πληροφορίες που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, της οδηγίας, με αποτέλεσμα το σκέλος αυτό της αιτιάσεως της Επιτροπής που σχετίζεται με το ως άνω άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, να πρέπει να θεωρηθεί βάσιμο.

78 Πρέπει να προστεθεί ότι ένας νόμος, όπως ο ArbVG, που προβλέπει ότι η διερεύνηση και η αξιολόγηση των κινδύνων και ο προσδιορισμός των ληπτέων μέτρων πραγματοποιείται σε σχέση με το είδος της οικείας θέσεως εργασίας, «εφόσον αυτό καθίσταται αναγκαίο για λόγους που αφορούν την πρόληψη των κινδύνων», εισάγει προϋπόθεση που δεν είναι σύμφωνη προς τους όρους της υποχρεώσεως συμμετοχής και διαβουλεύσεως που απορρέει από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας σε συνδυασμό με το άρθρο της 10, παράγραφος 1, στοιχείο α΄.

79 Δεύτερον, όσον αφορά την υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως σχετικά με την ενημέρωση προς τους εργοδότες των εργαζομένων των εξωτερικών επιχειρήσεων ή/και εγκαταστάσεων, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο της 10, παράγραφος 2, η Αυστριακή Κυβέρνηση εκτιμά ότι το άρθρο 8, παράγραφος 2, σημείο 1, του ASchG εξασφαλίζει τη μεταφορά της εν λόγω διατάξεως της οδηγίας.

80 Η εν λόγω διάταξη του ASchG προβλέπει ότι, όταν εργαζόμενοι που δεν έχουν συνάψει σύμβαση με τον εργοδότη που είναι υπεύθυνος για τον χώρο εργασίας τους, δηλαδή εργαζόμενοι εξωτερικών επιχειρήσεων, εργάζονται στον χώρο αυτόν, ο εν λόγω εργοδότης υποχρεούται, αν συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις, να μεριμνά ώστε οι εργαζόμενοι αυτοί να ενημερώνονται για τους κινδύνους που υπάρχουν στον χώρο εργασίας τους και να καταρτίζονται αναλόγως.

81 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με τη διάταξη αυτή δεν μεταφέρεται στο εσωτερικό δίκαιο η προηγούμενη χρονικώς υποχρέωση της συμμετοχής και της διαβουλεύσεως των προσώπων που εκτελούν ειδικά καθήκοντα για την προστασία της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων που προβλέπεται από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας, στην οποία αναφέρεται με την προσφυγή της η Επιτροπή, αλλά η υποχρέωση ενημερώσεως που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας. Επιπλέον, επιβάλλεται εν πάση περιπτώσει η παρατήρηση ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, το άρθρο 8, παράγραφος 2, σημείο 1, του ASchG προβλέπει ότι ο υπεύθυνος για τον χώρο εργασίας εργοδότης οφείλει να μεριμνά ώστε οι εργαζόμενοι αυτοί να ενημερώνονται σχετικά με τους κινδύνους για την ασφάλεια και την υγεία. Εντούτοις, το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας απαιτεί να παρέχονται κατάλληλες πληροφορίες σχετικά με τους κινδύνους αυτούς όχι στους εν λόγω εργαζομένους, αλλά στους εργοδότες τους. Ως εκ τούτου, η διάταξη αυτή του ASchG, παρότι υποτίθεται ότι μεταφέρει στο αυστριακό δίκαιο τόσο την προηγούμενη υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας όσο και τη γενική υποχρέωση ενημερώσεως του άρθρου της 10, παράγραφος 2, αποδεικνύεται ανεπαρκής για την εξασφάλιση της ορθής μεταφοράς των δύο αυτών διατάξεων.

82 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι το σκέλος αυτό της αιτιάσεως της Επιτροπής που αφορά το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας είναι επίσης βάσιμο.

83 Τρίτον, η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως σχετικά με τις πληροφορίες του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο γ΄, της οδηγίας μεταφέρθηκε στο εσωτερικό της δίκαιο με τις σχετικές διατάξεις του νόμου του 1993 για την επιθεώρηση εργασίας (Arbeitsinspektionsgesetz 1993, BGBl. 27/1993) και με εκείνες του ASchG που απαριθμούνται στα σημεία 60 και 61 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα.

84 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως που προβλέπεται από τις εν λόγω εθνικές διατάξεις δεν προβλέπεται για τις πληροφορίες στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 10, παράγραφος 3, στοιχείο γ΄, της οδηγίας και προσθέτει, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι οι διατάξεις που επικαλείται η Αυστριακή Κυβέρνηση προβλέπουν γενικές μόνον υποχρεώσεις ενημερώσεως και όχι μια επαρκώς ακριβή εξειδίκευση των πληροφοριών, όπως αναφέρονται ρητώς στο άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας.

85 Επιβάλλεται συναφώς η διαπίστωση ότι, καίτοι οι σχετικές διατάξεις του αυστριακού δικαίου προβλέπουν την κοινοποίηση των πληροφοριών του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο γ΄, της οδηγίας, εντούτοις, δεν προβλέπουν την προηγούμενη χρονικώς και ξεχωριστή υποχρέωση της συμμετοχής και της διαβουλεύσεως με τους εργαζομένους που εκτελούν ειδικά καθήκοντα στον τομέα της προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων, την οποία προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, διάταξη που αποτελεί το αντικείμενο της αιτιάσεως της Επιτροπής.

86 Πράγματι, όπως προκύπτει από τα σημεία 76 έως 78 της παρούσας αποφάσεως, η αυστριακή νομοθεσία προβλέπει γενικές υποχρεώσεις ενημερώσεως ή διαβουλεύσεως με διάφορα πρόσωπα ή οργανισμούς που εκπροσωπούν τους εργαζομένους ή που είναι υπεύθυνοι, κατά το εθνικό δίκαιο, για θέματα ασφάλειας, χωρίς, ωστόσο, να προβλέπει την υποχρέωση της συγκεκριμένης ομάδας εργαζομένων που εκτελούν ειδικά καθήκοντα στον τομέα της προλήψεως των επαγγελματικών κινδύνων και της προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων, σύμφωνα με τα άρθρα 7, παράγραφος 1, και 11, παράγραφος 2, της οδηγίας.

87 Δεδομένου ότι το αυστριακό δίκαιο δεν περιέχει διατάξεις προβλέπουσες τη συμμετοχή και τη διαβούλευση με τους εργαζομένους αυτούς που εκτελούν ειδικά καθήκοντα, όπως επιτάσσει το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, της οδηγίας, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι και το σκέλος αυτό της αιτιάσεως της Επιτροπής είναι βάσιμο.

Επί της μεταφοράς του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, της οδηγίας

88 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αυστριακή νομοθεσία δεν περιλαμβάνει την υποχρέωση του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, της οδηγίας περί συμμετοχής και διαβουλεύσεως με τους εργαζομένους που εκτελούν ειδικά καθήκοντα στον τομέα της προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων, σε περίπτωση προσφυγής σε υπηρεσίες εκτός της επιχειρήσεως.

89 Η Αυστριακή Κυβέρνηση ισχυρίζεται συναφώς ότι, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του ASchG, τα πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για την ασφάλεια πρέπει να ενημερώνονται εκ των προτέρων και να καλούνται να πουν τη γνώμη τους σχετικά με τον διορισμό και την παύση των αρμόδιων για την ασφάλεια, των γιατρών εργασίας και των προσώπων που είναι υπεύθυνα για την εφαρμογή των μέτρων που αφορούν τις πρώτες βοήθειες, την πυρασφάλεια και την εκκένωση των χώρων από τους εργαζομένους, εκτός εάν υπάρχει όργανο εκπροσωπήσεως των εργαζομένων, το οποίο μπορεί να αποφανθεί σχετικώς, ή εάν τα ζητήματα αυτά έχουν συζητηθεί από επιτροπή υγιεινής και ασφάλειας. Παρόμοιες διατάξεις απαντούν στον B-BSG όσον αφορά τον δημοσιοϋπαλληλικό κλάδο.

90 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Αυστριακή Κυβέρνηση συγχέει στην περίπτωση αυτή τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας, το οποίο παραπέμπει στους εργαζομένους που έχουν οριστεί εντός της

επιχειρήσεως ή της εκμεταλλεύσεως για να εκτελούν ορισμένες δραστηριότητες σύμφωνα με τα άρθρα 7, παράγραφος 1, και 8, παράγραφος 2, της οδηγίας, και την ξεχωριστή υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, σχετικά με τις περιπτώσεις στις οποίες οι εργοδότες απευθύνονται, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας, σε υπηρεσίες εκτός της επιχειρήσεως. Η νομοθετική ρύθμιση που επικαλείται η Αυστριακή Κυβέρνηση συναφώς περιορίζεται στη μεταφορά της πρώτης υποχρεώσεως, του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας, και δεν αφορά τη διαφορετική υποχρέωση του στοιχείου δ΄ της ίδιας διατάξεως.

91 Ως εκ τούτου, παραλείποντας να προβλέψει στη νομοθεσία της την υποχρέωση συμμετοχής και διαβουλεύσεως με τους εργαζομένους που εκτελούν ειδικά καθήκοντα στον τομέα της προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων, σε περίπτωση προσφυγής σε υπηρεσίες εκτός της επιχειρήσεως ή/και της εκμεταλλεύσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, της οδηγίας.

92 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η πέμπτη αιτίαση, η οποία αντλείται από παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, της οδηγίας, είναι βάσιμη.

Επί της έκτης αιτιάσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, της οδηγίας

93 Η Επιτροπή αναφέρεται συναφώς στην υποχρέωση των εργαζομένων να χρησιμοποιούν σωστά, αφενός, τις μηχανές, τις συσκευές, τα εργαλεία, τις επικίνδυνες ουσίες, τα μεταφορικά και άλλα μέσα (άρθρο 13, παράγραφος 2,

στοιχείο α΄) και, αφετέρου, τον ατομικό προστατευτικό εξοπλισμό που τίθεται στη διάθεσή τους, τον οποίον οφείλουν, μετά τη χρήση, να τακτοποιούν στη θέση του (άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄).

Επιχειρήματα των διαδίκων

94 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος της αιτιάσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η έννοια των «εργαλείων της εργασίας» που χρησιμοποιούν ο ASchG και ο B-BSG καλύπτει όλα τα αντικείμενα που απαριθμούνται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας, εκτός από τις επικίνδυνες ουσίες. Κατά την άποψή της, η γενική παραπομπή σε διοικητικούς κανόνες και οδηγίες που δεν ορίζονται κατά τρόπο συγκεκριμένο, όπως αυτός του άρθρου 15 του ASchG και του B-BSG, δεν αρκεί για να εξασφαλίσει την κατάλληλη μεταφορά του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας.

95 Όσον αφορά το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, καίτοι η ορθή χρήση του ατομικού προστατευτικού εξοπλισμού έχει προβλεφθεί από το αυστριακό δίκαιο, δεν συμβαίνει το ίδιο και με την υποχρέωση της τακτοποιήσεώς του στη θέση του μετά τη χρήση. Κατά την άποψή της, η τελευταία αυτή υποχρέωση πρέπει να ρυθμίζεται χωριστά από τη νομοθετική ρύθμιση με την οποία μεταφέρεται στο εσωτερικό δίκαιο η εν λόγω διάταξη, κατά τρόπον ώστε οι εργαζόμενοι να έχουν σαφή, συγκεκριμένη και λεπτομερή εικόνα των υποχρεώσεών τους.

96 Η Αυστριακή Κυβέρνηση παραθέτει το άρθρο 15 του ASchG και διευκρινίζει ότι οι κανόνες προστασίας των εργαζομένων που σχετίζονται με τη χρήση των επικίνδυνων ουσιών προβλέπονται κυρίως στον τίτλο IV του ASchG, στον κανονισμό για τις οριακές τιμές των ουσιών και των καρκινογόνων ουσιών, στον κανονισμό για την προστασία των εργαζομένων έναντι των κινδύνων από βιολογικές ουσίες, στον κανονισμό για την προστασία του προσωπικού των

ομοσπονδιακών υπηρεσιών από βιολογικές ουσίες, καθώς και στα άρθρα 52 επ. του γενικού κανονισμού για την προστασία των εργαζομένων. Προσθέτει δε ότι παρόμοιες διατάξεις έχουν θεσπιστεί και στον τομέα της προστασίας του προσωπικού των ομοσπονδιακών υπηρεσιών.

97 Όσον αφορά την υποχρέωση των εργαζομένων να τακτοποιούν στη θέση του τον ατομικό προστατευτικό εξοπλισμό που τίθεται στη διάθεσή τους, η Αυστριακή Κυβέρνηση επισημαίνει ότι, για λόγους υγιεινής, η αυστριακή νομοθεσία προβλέπει ότι ο εξοπλισμός αυτός προορίζεται για την ατομική χρήση ενός μόνον εργαζομένου. Η χρησιμοποίηση ορισμένων ατομικών προστατευτικών εξοπλισμών από περισσότερους εργαζομένους επιτρέπεται μόνον όταν οι εξοπλισμοί αυτοί χρησιμοποιούνται, λόγω της φύσεώς τους, περιστασιακά και καθαρίζονται και απολυμαίνονται ικανοποιητικά μετά τη χρήση τους.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

98 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, την υποχρέωση των εργαζομένων που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας βάσει του άρθρου 226 ΕΚ, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη της φερομένης παραβάσεως και να προσκομίσει στο Δικαστήριο τα αναγκαία στοιχεία για την επαλήθευση της υπάρξεως της εν λόγω παραβάσεως και ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο (βλ. απόφαση της 12ης Μαΐου 2005, C-287/03, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 2005, σ. I-3761, σκέψη 27, και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

99 Η μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο μιας οδηγίας δεν απαιτεί κατ' ανάγκη την κατά γράμμα επανάληψη των διατάξεων αυτής σε ρητή και ειδική νομική διάταξη, αλλά μπορεί να γίνει και σε ένα γενικό νομικό πλαίσιο, εφόσον αυτό διασφαλίζει

πράγματι, κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή, την πλήρη εφαρμογή της οδηγίας (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-58/02, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 2004, σ. I-621, σκέψη 26, και της 20ής Οκτωβρίου 2005, C-6/04, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 2005, σ. I-9017, σκέψη 21).

100 Το γεγονός ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας αναφέρει τις επικίνδυνες ουσίες μεταξύ των μέσων για την εκτέλεση της εργασίας δεν εμποδίζει τον διαχωρισμό σε εθνικό επίπεδο των διάφορων αυτών πηγών κινδύνου στην εργασία, υπό την προϋπόθεση ότι επιτυγχάνεται ο σκοπός της παραγράφου 1 της ίδιας κοινοτικής διατάξεως. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να μεριμνούν για τη δική τους ασφάλεια και υγεία και για την υγεία των λοιπών προσώπων που επηρεάζονται από τις πράξεις ή τις παραλείψεις τους κατά την εργασία.

101 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 81 των προτάσεών του, η Επιτροπή δεν απέδειξε στην προκειμένη περίπτωση κατά πόσον η αυστριακή νομοθεσία θίγει το αποτέλεσμα αυτό και περιορίστηκε να ισχυριστεί ότι, αν τα εργαλεία της εργασίας και οι επικίνδυνες ουσίες αναφέρονταν μαζί, οι εργαζόμενοι θα είχαν σαφέστερη άποψη των υποχρεώσεών τους. Μια τέτοια κρίση, ωστόσο, δεν αρκεί προς απόδειξη της προβαλλόμενης παραβάσεως.

102 Επιπλέον, απαντώντας στην απαρίθμηση εκ μέρους της Αυστριακής Κυβερνήσεως των διαφόρων κανονισμών για την προστασία των εργαζομένων σε σχέση με τη χρήση επικίνδυνων ουσιών στην Αυστρία, η Επιτροπή περιορίστηκε στον ισχυρισμό ότι η γενική παραπομπή σε διοικητικούς κανόνες και οδηγίες δεν αρκεί για να εξασφαλίσει την κατάλληλη μεταφορά του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας. Δεν εξηγεί για ποιον λόγο ο εργαζόμενος δεν θα έχει σαφή πληροφόρηση, βάσει της νομοθεσίας που επικαλείται η Αυστριακή Κυβέρνηση, σχετικά με την υποχρέωσή του να χρησιμοποιεί σωστά τις επικίνδυνες ουσίες με τις οποίες έρχεται σε επαφή στο πλαίσιο της δραστηριότητάς του.

103 Υπ' αυτές τις συνθήκες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η έκτη αιτίαση της Επιτροπής, καθό μέρος αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας, δεν είναι βάσιμη.

104 Στη συνέχεια, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας, σχετικά με την υποχρέωση σωστής χρησιμοποιήσεως του ατομικού προστατευτικού εξοπλισμού που τίθεται στη διάθεσή τους και τακτοποιήσεώς του στη θέση του μετά τη χρησιμοποίησή του, η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο εν λόγω εξοπλισμός προορίζεται, για λόγους υγιεινής, για ατομική χρήση από ένα μόνον εργαζόμενο και ότι, συνεπώς, η τακτοποίηση δεν έχει καμιά χρησιμότητα, αφού δεν μπορούν να τον χρησιμοποιήσουν όλοι οι εργαζόμενοι.

105 Πάντως, το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας διακρίνει σαφώς μεταξύ της υποχρεώσεως σωστής χρήσεως του εν λόγω εξοπλισμού και της υποχρεώσεως τακτοποιήσεώς του στη θέση του μετά από τη χρήση. Παρότι η επιλογή της εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως να προβλέπει, για λόγους υγιεινής, εξοπλισμό για ατομική χρήση κάθε εργαζομένου μπορεί να συμβάλει στην ευκολότερη τήρηση της δεύτερης υποχρεώσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή, δεν διασφαλίζει πάντως ότι ο εξοπλισμός αυτός τακτοποιείται σωστά.

106 Επιπλέον, η ίδια η Αυστριακή Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, επιτρέπεται η χρησιμοποίηση του ατομικού προστατευτικού εξοπλισμού από περισσότερους εργαζομένους, με αποτέλεσμα να μην ευσταθεί πλέον η επιχειρηματολογία που προβάλλει για να δικαιολογήσει την απουσία αναφοράς στην υποχρέωση τακτοποιήσεως του εξοπλισμού αυτού λόγω του ότι χρησιμοποιείται ατομικά από κάθε εργαζόμενο.

107 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η έκτη αιτίαση της Επιτροπής, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας είναι βάσιμη.

108 Κατόπιν των ανωτέρω, διαπιστώνονται τα εξής:

Παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τον LDG, κατά παράβαση των επιταγών του άρθρου 18, παράγραφος 1, της οδηγίας, και παραλείποντας να προβεί στη μεταφορά ή έχοντας προβεί σε ελλιπή μόνο μεταφορά των άρθρων 2, παράγραφος 1, για τους καθηγητές της υποχρεωτικής εκπαιδεύσεως στο Τυρόλο, 7, παράγραφος 3, 8, παράγραφος 2, 11, παράγραφος 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, και 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της ίδιας οδηγίας, η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις ως άνω διατάξεις της οδηγίας αυτής.

109 Η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

110 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δυνάμει της παραγράφου 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερική ήττας των διαδίκων.

111 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε στους ισχυρισμούς της μόνον όσον αφορά ένα μέρος της έκτης αιτιάσεως, σχετικά με την παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας, η Δημοκρατία της Αυστρίας πρέπει να καταδικαστεί στα δικά της έξοδα και στα πέντε έκτα των εξόδων της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τον νόμο για την υπηρεσιακή κατάσταση των διδασκόντων στα Länder (Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz), κατά παράβαση των επιταγών του άρθρου 18, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων για την προώθηση της βελτίωσης της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων κατά την εργασία, και παραλείποντας να προβεί στη μεταφορά ή έχοντας προβεί σε ελλιπή μόνο μεταφορά των άρθρων 2, παράγραφος 1, για τους καθηγητές της υποχρεωτικής εκπαιδεύσεως στο Τυρόλο, 7, παράγραφος 3, 8, παράγραφος 2, 11, παράγραφος 2, στοιχεία γ΄ και δ΄, και 13, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, της ίδιας οδηγίας, η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις ως άνω διατάξεις της οδηγίας αυτής.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Η Δημοκρατία της Αυστρίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα πέντε έκτα των εξόδων της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(υπογραφές)